

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év december hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 29.B.318/2015/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt élet elleni cselekményt testi sértés büntettének nevezi meg.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott 352.788 (háromszázötvenkettőezer-hétszáznyolcvannyolc) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 24.688 (huszonnégyezer-hatszáznyolcvannyolc) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma: A.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2015. június 26. napján kihirdetett 29.B.318/2015/17. számú ítéletével a vádlottat 1 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntetében [Btk. 164.§ (1) és (8) bekezdés I. fordulata] mondta ki bűnösnek. Ezért 2 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Ellenben a vádlottat az ellene 1 rb. könnyű testi sértés vétsége [Btk. 164.§ (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a tényállás téves megállapítása, a részfelmentés miatt, a vádlott bűnösségének testi sértés vétségében történő megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.794/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kizárólag a büntetés súlyosítása céljából bejelentett részében tartotta fenn.

Kifejtett indokai szerint az elsőfokú bíróság a perrendszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, amely alkalmas a felülbírálatra. A megállapított tényállásból okszerűen következik a vádlott bűnössége, és cselekményének minősítése is törvényes. A büntetést befolyásoló tényezőket helyesen vette számba, de az enyhítő körülmények mellett az elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát nem értékelte kellő nyomatékkal.

Mindezek alapján az elsőfokú ítélet büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésének nyilvános ülésen történő megváltoztatását, a felfüggesztő rendelkezés mellőzését, hosszabb tartamú, börtön fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének is eleget tett, a büntetés nemét és mértékét befolyásoló tényezőket is helyesen értékelte, ezért az ügyészi fellebbezés megalapozatlan.

Nyomatékosan utalt a közvetlen előzményre, annak munkajogi vetületére, amelyet a cselekmény motivációjaként szükséges vizsgálni. A sértett² váratlanul, minden előzmény nélkül, valótlan indokokra hivatkozással közölte a vádlottal, hogy nem tart igényt a továbbiakban a munkájára, a vádlott úgy ítélte meg, cinikusan viselkedett. A létbiztonságot jelentő munkahelyének elvesztése, a munkanélküliségből eredő feszültségek kilátása tehetetlen, kezelhetetlen dühöt eredményezett, és e beláthatatlan helyzet feletti elkeseredésében követte el a bűncselekményt. E vonatkozásban az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény is igen jelentős megállapításokat tett a vádlott személyiségstruktúrájával kapcsolatban, kiemelve, hogy a tartós frusztrációban indulatilag robbanékonyra válik, és ezt nem képes az adott szituációban adekvát módon elvezetni. Ez volt a cselekmény motivációja, s még a vizsgálat idején is erőteljes bizonytalansági élmény, szorongás és bűntudat jellemezte.

Az elsőfokú bíróság a büntetést befolyásoló alanyi tényezők körében helyesen vette figyelembe és kellő súllyal értékelte a vádlott büntetlen előéletét, a tartásra szoruló gyermekek létét, a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, az őszinte megbánást, illetve a vádlott betegséget. A személyi körülményeket, és ennek alapján a bűnösségi körülményeket azzal kérte kiegészíteni, hogy a nyilvános ülésen csatolt orvosi igazolásokra tekintettel a vádlott tartós betegsége és keresőképtelensége jelenleg is fennáll.

Kellő súllyal értékelte az elsőfokú bíróság a büntetést befolyásoló tárgyi körülmények között a közvetett életveszély tényét és az időmúlást is.

Hivatkozott továbbá a szakértői módszerekkel is igazolható őszinte megbánásra, és a vádlott személyiségstruktúrájára, amelyekre figyelemmel esetében a bűnismétlés veszélye nem áll fenn.

A felfüggesztett szabadságvesztés büntetés nem más, minthogy a bűnelkövető számára alkalmat és lehetőséget biztosít arra, hogy bűncselekmények elkövetésétől tartózkodó életvezetésre rendezkedjen be. A törvény kiemeli, hogy elsősorban az elkövető személyi körülményeire figyelemmel juthat a bíróság arra a következtetésre, miszerint a büntetés célja a büntetés végrehajtásának felfüggesztésével is elérhető.

A preventív büntetési célok a vádlott személyiségére, családi körére, előéletére, a cselekmény egyszeri és indulati jellegére tekintettel, figyelemmel a jelenleg is fennálló betegségére is, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabásával is elérhetőek.

Ezért indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott a saját védelmében védőjéhez csatlakozó nyilatkozatot tett, míg az utolsó szó jogán tette miatti szégyenét és sajnálatát juttatta kifejezésre.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a bejelentett ügyészi fellebbezés folytán a Be. 348.§ (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének jogorvoslattal támadott részét az azt megelőző eljárással együtt felülbíráta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. Körültekintően járt el akkor, amikor a vádlott 2015. februárjában bekövetkezett betegségére figyelemmel az eljárási jogok gyakorlásának és a tárgyaláson történő részvételnek a megítélése érdekében az ügyben igazságügyi orvosszakértőt vont be, majd ennek eredményeképpen döntött a vádlott tárgyalásra idézése felől.

Törvényesen, felolvasás útján tette a bizonyítás részévé a nyomozás során beszerzett igazságügyi orvos- és elmeorvosszakértői véleményeket, a tanúk kihallgatására is perrendszerű kioktatásokat követően, szabályos eljárási környezetben került sor.

Az elsőfokú bíróság az ügy tárgyilagosa megítélése szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot megvizsgált, azokat egyenként és összességében értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, azt a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki.

- Az ítélet 2. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott betegsége folytán jelenleg is keresőképtelen (másodfokú nyilvános ülésen csatolt orvosi iratok)
- A vádlott elmeállapotával összefüggő II. pont utolsó bekezdésébe is beilleszti az ítélet 5. oldal 3. bekezdésének első mondatának a „tartós feszültségérzés esetén..” kezdetű mondatrészt és az azt követő két mondatot.
- Az előéleti adatok között feltüntetett határozat jogerőre emelkedésének időpontja helyesen 2012. május 15.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott és az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, számot adott arról, hogy a vádlott következetes vallomása mellett a tényállást mely egyéb bizonyítékokra alapozta.

Ennek során részletes elemzés alá vonta a sértett1 és a sértett2 vallomásait, amelyeket egybevetett a vádlott vallomásával is, majd azokból azt fogadta el, amelyek következetesek és ellentmondásmentesek voltak.

Ezen felül tanú1, tanú2 tanúk vallomásait, az orvosi dokumentációkat, az igazságügyi orvosszakértői véleményeket és a Mentőszolgálat dokumentációját tette a bizonyítékok részévé.

Ily módon a mérlegelés alapján elfogadott bizonyítékok alapvetően a vádlott következetes, ellentmondásmentes vallomásával és érdemi védekezésével egyeztek meg.

Az ítélet tetemes részét kitevő, a sértett2 által elszenvedett nyolc napon belül gyógyuló kézsérülésére vonatkozó bizonyítékokat meghaladó részében az elsőfokú bíróság tényállása következőképpen a vádlott bűnösségre kiterjedő, és megbánással is párosuló beismerő vallomásán, valamint az ezzel mindenben összhangban álló sértetti vallomáson, a szakértői véleményen és az okirati bizonyítékokon alapul.

Az elsőfokú bíróság példás bizonyítékértékelő tevékenységével a másodfokú bíróság is messzemenően egyetértett.

A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményének jogi minősítése is helyes.

A vádlott az eljárás során - bűnösségét egyszer sem vitatva - mindvégig arra hivatkozott, hogy a sértett1 arcára mért ökölütések esetén fel sem merült benne, hogy a sértett1 életveszélyes sérüléseket szenvedhetett el.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott a sértett2-t háromszor nagy erővel, ököllel fejen, annak bal oldalán ütötte meg. Ebből következően az elsőfokú bíróság azt is helytállóan állapította meg, hogy a súlyos testi sértés okozása tekintetében a vádlott egyenes szándéka, míg a sértett testtájékot, az alkalmazott erő nagyságát, az egy irányba célzott ütések számát figyelembe véve az életveszélyes eredmény reális lehetőségével is számolnia kellett, de abba belenyugodva fejtette ki a bántalmazó magatartást, azaz a következmények tekintetében eshetőleges szándék terheli.

A mindenben helyes jogi okfejtés mellett is rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az ítélet rendelkező része a bűncselekmények megnevezése (a Btk. különös részi tényállásának megjelölése) tekintetében nem felel meg a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontjában és a Kúria 61/2008. BK véleményében foglaltaknak. E szerint a bűncselekményt a rendelkező részben a Btk. Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni és mellette zárójelben kell feltüntetni a bűncselekmény törvényi tényállását és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés megnevezését helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket hiánytalanul és hibátlanul tárta fel, azokat az enyhítő körülményeket illetően csupán az elkövetés óta bekövetkezett több mint 2 éves időmúlással egészíti ki a másodfokú bíróság, továbbá azzal, hogy - miután a felmentő rendelkezés jogerőre emelkedett - beismerő vallomása nem csak a cselekmények egy részére, hanem a terhére rótt bűncselekmény teljes egészében értékelendő. Hasonlóképpen a vádlott javára írható - igaz, kisebb súllyal - kóros elmeállapotot nem eredményező, de a cselekmény elkövetését megkönnyítő személyiségszerkezete, továbbá a sértett - felmondás közlésének módjában, az elszámolás körüli vitát kiváltó - közreható magatartását, amely a vádlott esetén - büntetőjogi értelemben nem értékelhető - felindult pszichés állapot kiváltásában jellemezhető. Emellett jelenleg is fennálló, keresőképtelenséget eredményező tartós betegsége szintén az enyhítő körülmények körében a vádlott oldalán jelentkezik.

Minderre figyelemmel az alkalmazandó joghátrány tekintetében a másodfokú bíróság a védői okfejtést teljes egészében osztotta.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi tényezőket körültekintően mérlegelve szabott ki a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést. Annak tartama maradéktalanul igazodik a bűnösség fokához, a cselekmény tárgyi súlyához, az enyhítő körülmények számbeli és nyomatékbeli fölénye messzemenően indokoltá tette a büntetési tétel 5 éves tartamú középértékénél lényegesen rövidebb, a törvényi minimumban rögzített tartamban történő meghatározását. Miután a vádlott javára jelentkező tényezők köre tovább bővült, a másodfokú bíróság sem látott okot a szabadságvesztés tartamának emelésére.

A vádlott személyében rejlő kisebb társadalomra veszélyesség, az őszinte megbánás és a vádlott súlyos megbetegedése alapján helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetők. Az ügyben feltárt valamennyi körülmény a társadalom védelmét szolgáló generálpreventív célok helyett a speciális prevenció fokozottabb érvényre juttatását igénylik, amely a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztéssel az ítélőtábla álláspontja szerint is teljes mértékben megvalósul.

Mindezek miatt a súlyosítást célzó fellebbezés a másodfokú eljárásban nem vezethetett sikerre.

A vádlott bűnügyi költség viselésére kötelezése is alapvetően helyes, elkerülte azonban az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a felmentő rendelkezéssel érintett vádirati tényálláshoz a nyomozás során a sértett² sérüléseinek igazságügyi orvosszakértői vizsgálatára került sor. Az ezzel összefüggő bűnügyi költség viselésére a Be. 338.§ (2) bekezdése alapján a vádlott nem kötelezhető, ezért ezen összeg állam általi viseléséről a másodfokú bíróság a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján határozott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 29.B.318/2015/17. számú ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb, helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2015. év december hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.318/2015/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.252/2015/4. számú ítéletében írt módosításokkal 2015. év december hó 11. napján jogerőre emelkedett és - a szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. év december hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő